

Anonymiseret version

Oversættelse

C-596/20 – 1

Sag C-596/20

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

12. november 2020

Forelæggende ret:

Fővárosi Törvényszék (Ungarn)

Afgørelse af:

28. september 2020

Sagsøger:

DuoDecad Kft.

Sagsøgt:

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

I en forvaltningsretlig sag, der med henblik på afgørelsen af en tvist på afgiftsområdet [udelades] er anlagt af DuoDecad Kft. ([udelades] Budapest [udelades]), sagsøger, mod Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (klagedirektoratet for den nationale told- og skattemyndighed, Ungarn) ([udelades] Budapest [udelades]), sagsøgt, har Fővárosi Törvényszék (retten i første instans i Budapest) truffet følgende

Afgørelse

Den forelæggende ret har anmodet Den Europæiske Unions Domstol (herefter »Domstolen«) om en præjudiciel afgørelse og har forelagt Domstolen følgende spørgsmål:

1. Skal artikel 2, stk. 1, litra c), artikel 24, stk. 1, og artikel 43 i Rådets direktiv 2006/112 (herefter »momsdirektivet«) fortolkes således, at et selskab, der modtager en *knowhow*-licens – hvilket selskab er etableret i en EU-medlemsstat (i den foreliggende hovedsag i Portugal) – ikke leverer de

tjenesteydelser, der er tilgængelige på et websted, til slutbrugerne, således at selskabet ikke kan være modtager af den tekniske supporttjenesteydelse *knowhow* fra en afgiftspligtig person, der er etableret i en anden medlemsstat (i den foreliggende hovedsag i Ungarn), som underleverandør, men at vedkommende leverer en sådan tjenesteydelse til et selskab, der opretter en *knowhow*-licens, og som er etableret i den anden medlemsstat, under omstændigheder, hvorunder det licensmodtagende selskab:

- a) havde kontorer, der var lejet i den første medlemsstat, kontor- og it-infrastruktur, eget personale og omfattende erfaring inden for elektronisk handel, og en indehaver, der havde mange internationale forbindelser, og en direktør, der var kvalificeret inden for området elektronisk handel;
- b) havde opnået den *knowhow*, som afspejlede webstedernes driftsprocesser og ajourføringerne heraf, udsendte udtalelser herom, foreslog ændringer i disse processer og godkendte dem;
- c) var modtager af de tjenesteydelser, som den afgiftspligtige person leverede på grundlag af denne *knowhow*;
- d) regelmæssigt modtog rapporter vedrørende de tjenesteydelser, der blev leveret af underleverandørerne (navnlig vedrørende trafikken på webstederne og de betalinger, der var gennemført fra bankkontoen);
- e) i eget navn registrerede de internetdomæner, der muliggjorde adgangen til webstederne via internettet;
- f) var anført på webstederne som tjenesteyder;
- g) selv foretog skridt med henblik på at opretholde webstedernes popularitet;
- h) i eget navn indgik de aftaler med samarbejdspartnere og underleverandører, der var nødvendige for at levere tjenesteydelsen (navnlig med de banker, der tilbød kortbetaling på webstederne, med de personer, der skabte det indhold, der var tilgængeligt på websiderne, og med de *webmastere*, der promoverede indholdet);
- i) havde et komplet system til modtagelse af indtægter fra leveringen af den pågældende tjenesteydelse til slutbrugerne, såsom bankkonti, en eksklusiv og fuldstændig beføjelse til at disponere over de nævnte konti, en database over slutbrugerne, der gjorde det muligt at udstede fakturaer til disse for leveringen af tjenesteydelsen, samt eget faktureringssoftware;
- j) på webstederne angav sit eget hjemsted i den første medlemsstat som fysisk kundeservice, og

k) er et selskab, der er uafhængigt af såvel licensgiveren som ungarske underleverandører, der har til opgave at gennemføre visse tekniske processer, der er beskrevet i *knowhowen*,

henset ligeledes til, at: i) de ovenfor beskrevne omstændigheder blev bekræftet af den tilsvarende myndighed i den første medlemsstat i dennes egenskab af et organ, der er egnet til at kontrollere disse omstændigheder, der er objektive, og som kan efterprøves af tredjemænd; ii) den omstændighed, at selskabet i den anden medlemsstat ikke kunne få adgang til en betalingstjenesteudbyder, der kunne sikre modtagelse af kortbetaling på webstedet, udgjorde en objektiv hindring for leveringen af tjenesteydelsen via webstederne i denne medlemsstat, hvorfor det selskab, der er etableret i denne medlemsstat, aldrig foretog leveringen af den tjenesteydelse, der var tilgængelig på webstederne, hverken før eller efter den undersøgte periode, og iii) det licensmodtagende selskab og dets tilknyttede virksomheder opnåede en fordel, der stammer fra driften af webstedet, som samlet var større end den forskel, der opstår som følge af anvendelsen af momssatsen i den første medlemsstat og i den anden medlemsstat?

2. Skal momsdirektivets artikel 2, stk. 1, litra c), artikel 24, stk. 1, og artikel 43 fortolkes således, at et selskab, der udsteder en *knowhow*-licens – hvilket selskab er etableret i en anden EU-medlemsstat – leverer de tjenesteydelser, der er tilgængelige på et websted, til slutbrugerne, således at selskabet er modtager af den tekniske supporttjenesteydelse *knowhow* fra en afgiftspligtig person som underleverandør, og vedkommende ikke leverer en sådan tjenesteydelse til et licensmodtagende selskab, der er etableret i den første medlemsstat, under omstændigheder, hvorunder det licensudstedende selskab:

- a) havde egne midler, der udelukkende bestod i et lejet kontor og en computer, der blev benyttet af selskabets direktør;
- b) som egne ansatte kun havde en direktør og en juridisk rådgiver, der arbejdede på deltid i nogle timer pr. uge;
- c) som den eneste aftale havde aftale om udvikling af *knowhow*;
- d) sikrede, at de domænenavne, som vedkommende var indehaver af, blev registreret af det licensmodtagende selskab i eget navn i henhold til den aftale, der var indgået med selskabet;
- e) aldrig optrådte som udbyder af de pågældende tjenesteydelser over for tredjemænd, navnlig slutbrugerne, bankerne, der tilbød kortbetaling på webstederne, de personer, der skabte det indhold, der var tilgængeligt på websiderne, og de *webmastere*, der promoverede indholdet;
- f) aldrig har udstedt dokumentation vedrørende de tjenesteydelser, der var tilgængelige på webstederne, bortset fra den faktura, der svarer til licensrettighederne, og

g) ikke rådede over et system (såsom bankkonti og anden infrastruktur), der gjorde det muligt at modtage indtægter fra de tjenesteydelser, der blev leveret via webstederne,

henset ligeledes til den omstændighed, at det følger af dom af 17. december 2015, WebMindLicenses (C-419/14, EU:C:2015:832), at den omstændighed, at direktøren for og eneaktionæren i det licensudstedende selskab har skabt selskabets *knowhow*, og at denne samme person øver indflydelse på eller har kontrol over udviklingen og udnyttelsen af denne *knowhow* og leveringen af de tjenesteydelser, som bliver udført på baggrund heraf, ikke i sig selv forekommer at være afgørende, således at den fysiske person, som er direktør for og indehaver af det licensudstedende selskab, ligeledes er direktør for og/eller indehaver af de underleverandørselskaber – og følgelig af det sagsøgende selskab – der samarbejder om levering af tjenesteydelsen som underleverandører på vegne af det licensmodtagende selskab, ved at udvikle de dem påhvillende ovennævnte funktioner?

[Udelades] [nationale processuelle betragtninger]

Begrundelse

I. Kort redegørelse for de faktiske omstændigheder

Den 8. oktober 2007 stiftede KT og 12 ansatte i Jasmin Media Group Kft. det sagsøgende selskab (herefter »sagsøgeren«), hvis hovedaktivitet er it-programmering. Indtil den 28. februar 2011 erhvervede KT aktierne fra minoritetsjerne med undtagelse af HP's andel. Sagsøgeren har ansat fagfolk med mange års erfaring, og på grund af et stabilt teknisk miljø anses selskabet for at være markedsleder inden for transmission af multimedieindhold via internettet. Sagsøgerens største kunde var det portugisiske selskab Lalib Lda, som selskabet i perioden fra juli til december 2009 og i hele 2011 udstedte fakturaer til på i alt 8 086 829,40 EUR for tjenesteydelser vedrørende bistand, vedligeholdelse og udførelse.

Sagsøgeren var genstand for en afgiftskontrol, der blev udført af Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kelet Budapesti Adó- és Vámigazgatósága Társas Vállalkozások Ellenőrzési Főosztály I. Társas Vállalkozások Ellenőrzési Osztály 6 (den nationale told- og skattemyndighed, told- og skattedirektoratet i det østlige Budapest, afdeling for kontrol af erhvervsdrivende selskaber nr. I, enhed for kontrol af erhvervsdrivende selskaber nr. 6), i henhold til artikel 89, stk. 1, litra a), i az adóigazgatási rendtartásról szóló 2017. évi CLI. törvény (lov nr. CLI af 2017, der regulerer skatte- og afgiftsmyndighederne). Genstanden for kontrollen var merværdiafgift, og den vedrørte andet halvår af 2009 og hele regnskabsåret 2011. Som følge af kontrollen pålagde afgiftsmyndigheden i første instans ved afgørelse [udelades] af 10. februar 2020 og under hensyntagen til sagsøgerens bemærkninger [udelades] sagsøgeren en difference på 458 438 000 HUF, der blev

kvalificeret som en afgiftsgæld, og pålagde desuden selskabet en afgiftsbøde på 343 823 000 HUF og morarenter for et beløb på 129 263 000 HUF.

På baggrund af en klage indgivet af sagsøgeren til prøvelse af afgørelsen i første instans, stadfæstede sagsøgte ved afgørelse [udelades] af 6. april 2020 den afgørelse, der var truffet af afgiftsmyndigheden i første instans.

Det portugisiske selskab Lalib Gestao e Investimentos LDA (herefter »Lalib«) blev stiftet den 16. februar 1998 i henhold til portugisisk lovgivning, og i den omhandlede periode var dets hovedaktivitet levering af elektroniske underholdningstjenesteydelser.

Den sagsøgte afgiftsmyndigheds afgørelser var baseret på, at denne under den administrative procedure havde konstateret, at den faktiske modtager af de tjenesteydelser, som sagsøgeren leverede til Lalib, ikke var Lalib, men WebMindLicenses (herefter »WML«).

I overensstemmelse med det, der blev anført i den sag, som sagsøgeren har anlagt til prøvelse af sagsøgtes afgørelser, har sagsøgeren støttet sin påstand på, at det efter vedkommendes opfattelse må fastslås, at leveringsstedet for tjenesteydelserne til Lalib var Portugal, eftersom alle de af Domstolen fastsatte betingelser er opfyldt. Efter sagsøgerens opfattelse er sagsøgtes afgørelse ligeledes fejlagtig for så vidt angår kernen i leveringen af de pågældende elektroniske tjenesteydelser, dvs. for så vidt angår de tjenesteydelser, der leveres til brugerne, og som fejlagtigt identificerer sig med den direkte tekniske drift af webstederne og følgelig ikke tager hensyn til tilstrækkeligheden af de nødvendige materielle og menneskelige ressourcer og til den omstændighed, at Lalib faktisk har alle de ressourcer, der er nødvendige for leveringen af tjenesteydelserne, til rådighed. Afgørelsen foretager ikke en korrekt vurdering af essensen af leveringen af elektroniske tjenesteydelser. Sagsøgeren har anført, at selskabet i lighed med andre samarbejdspartnere leverede bistandsydelser direkte til Lalib og ikke til WML. Ifølge sagsøgerens påstand er Lalib's adfærd i forhold, der går ud over de rutineopgaver, der ikke er reguleret af *knowhow*, ligeledes aktiv og positiv: Selskabet inspicerer, overvåger og giver instrukser til selskaber i Docler-koncernen og følgelig også til sagsøgeren. Hvad angår de aftaler, der blev indgået med Lalib, intervenerede hverken WML eller KT i disse i deres egenskab af modtagere, således at de ikke har rettet anmodninger til sagsøgeren, der henhørte under modtageren af tjenesteydelserne, og ikke har givet anvisninger i denne henseende. For så vidt angår den aktivitet, der var forbundet med leveringen af tjenesteydelserne, udøvede Lalib kontrollen med brugerne og modtog de nødvendige tilladelser fra sine repræsentanter. Sagsøgeren har anført, at Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adózók Adóigazgatósága (den nationale told- og skattemyndighed, told- og skattedirektoratet for store skatteydere) under sagen mod WML anmodede den portugisiske myndighed om en præcisering af de faktiske omstændigheder i lyset af bestemmelserne i den dom, der blev afsagt i denne sag. I sit svar på denne internationale anmodning anførte den portugisiske myndighed klart, at Lalib var etableret i Portugal, at selskabet i den omhandlede periode faktisk udøvede

økonomisk virksomhed for egen regning og risiko, og at det rådede over alle de tekniske og menneskelige ressourcer, der var nødvendige for at udnytte den viden, der var erhvervet på internationalt plan. Sagsøgeren er af den opfattelse, at WML's afgiftspligt for transaktionerne var i strid med loven, og at Lalib faktisk var en aftalepart. Leveringsstedet for tjenesteydelsen var ikke i Ungarn, eftersom fraværet af finansielle institutioner, der tillod kortbetaling på websteder for voksne, udgjorde en objektiv hindring i denne henseende. Af denne årsag befandt udbyderen af den tjenesteydelse, der var tilgængelig på websiderne, og som på daværende tidspunkt stadig var en virksomhed i Docler-koncernen, sig også inden samarbejdet med Lalib i udlandet. Under alle omstændigheder var det ikke WML, men Lalib, der udadtil præsenterede sig som udbyder af de omhandlede tjenesteydelser. Lalib indgik aftalerne i eget navn, havde databasen over de kunder, der betalte vederlaget for tjenesteydelserne, og var den eneste, der havde rådighed over indtægterne fra leveringen af disse tjenesteydelser. Under alle omstændigheder kontrollerede Lalib udviklingen af *knowhow* og traf beslutning om dens implementering. Der var ikke angivet nogen fysisk kundeservice og ej heller noget kontor i Ungarn, men Lalib's hjemsted. Sagsøgeren er af den opfattelse, at det i den foreliggende sag er nødvendigt at fortolke og anvende momsdirektivets artikel 2, stk. 1, litra c), artikel 24, stk. 1, og artikel 43 med henblik på at fastslå leveringsstedet for tjenesteydelsen.

Efter sagsøgtes opfattelse er fastslåelsen af den afgiftspligt, som er indeholdt i sagsøgtes afgørelser, korrekt. Sagsøgte har anført, at det under den forudgående sag var blevet fastslået i dommen i første instans, at afgiftsmyndigheden skulle bevise, at tjenesteydelsen, dvs. driften af et websted, ikke blev leveret af Lalib i Portugal, men at den faktisk påhvilede sagsøgeren i den nævnte sag i Ungarn, og at den nævnte myndighed skulle bevise dette på grundlag af objektive omstændigheder, hvilket var tilfældet med de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag. Afgiftsmyndigheden iværksatte en ny sag mod WML, hvori den fastholdt, at tjenesteydelsen ikke blev leveret af Lalib, men af WML fra Ungarn, og at den pågældende licensaftale var fiktiv. Efter sagsøgtes opfattelse opfylder den foreliggende sag ikke de faktiske og retlige betingelser, der er nødvendige for en præjudiciel forelæggelse for Domstolen. Sagsøgte påpegede desuden, at for så vidt angår de spørgsmål, der er rejst på sagsøgerens anmodning, havde Domstolen efter sagsøgtes opfattelse på den ene side allerede taget stilling hertil, og på den anden side fastslog sagsøgte, at det tilkom den forelæggende ret at vurdere omstændighederne. Momsdirektivets artikel 2, stk. 1, litra c), artikel 24, stk. 1, og artikel 43 er allerede blevet fortolket af Domstolen. Med henblik på fortolkningen af de omhandlede bestemmelser har Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (forvaltnings- og arbejdsretten i Budapest, Ungarn) i den sag, der var anlagt af WML, efter anmodning fra sagsøgeren i den nævnte sag anmodet Domstolen om en præjudiciel afgørelse, inden for rammerne af hvilken Domstolen klart definerede de kriterier, hvorefter en national ret kan træffe afgørelse om leveringsstedet for tjenesteydelsen til slutbrugerne. Domstolen har i sin afgørelse netop fortolket de nævnte EU-retlige regler.

II. Nationale retsforskrifter

Hvad angår reglerne om opfyldelsesstedet, der er indeholdt i az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (lov nr. CXXVII af 2007 om merværdiafgift) er både parterne og den forelæggende ret af den opfattelse, at reglerne om opfyldelsesstedet, der er indeholdt i denne lov, er i overensstemmelse med momsdirektivets bestemmelser, som bestemmer, at leveringsstedet for tjenesteydelserne i tilfælde af levering af tjenesteydelser til en ikke-afgiftspligtig person er det sted, hvor tjenesteyderen er etableret.

Den forelæggende ret har imidlertid anført, at det med henblik på at besvare spørgsmålet om, hvem der kan anses for at være en tjenesteyder, først er nødvendigt at undersøge aftaleforholdet mellem modtageren og udbyderen af den nævnte tjenesteydelse, selv om **de portugisiske og ungarske skatte- og afgiftsmyndigheder** i deres egenskab af skatte- og afgiftsmyndigheder i medlemsstaterne [og] henset til Domstolens dom i den forudgående procedure, hvori WML var part, **indtog forskellige holdninger vedrørende det sted, hvor tjenesteydelsen faktisk blev leveret**, som det fremgår af den nævnte dom.

III. Begrundelsen for anmodningen om præjudiciel afgørelse

Ifølge den forelæggende rets retlige begrundelser kan tvisten mellem parterne inden for rammerne af den foreliggende sag ikke afgøres uden at fortolke EU-retten, navnlig momsdirektivets artikel 2, stk. 1, litra c), artikel 24, stk. 1, og artikel 43, eller uden at den nationale ret anvender en sådan fortolkning. Hvad angår den faktiske baggrund for tvisten i hovedsagen bemærkes, at de portugisiske og ungarske skatte- og afgiftsmyndigheder i deres egenskab af skatte- og afgiftsmyndigheder i medlemsstaterne har behandlet den samme økonomiske transaktion forskelligt ud fra et skatte- og afgiftsmæssigt synspunkt. Begge medlemsstater har anført, at de er berettigede til at opkræve den moms, der svarer til den omhandlede transaktion.

[Udelades] [gentagen begrundelse] Domstolen har allerede sammenholdt lovgivningen i flere medlemsstater med bestemmelserne i momsdirektivets artikel 2, stk. 1, litra c), artikel 24, stk. 1, og artikel 43 og fortolkede ligeledes momsdirektivets bestemmelser vedrørende levering af tjenesteydelser i WML-dommen. Den forelæggende ret er imidlertid af den opfattelse, at det i den foreliggende sag desuden er nødvendigt med en yderligere fortolkning som følge af, at de portugisiske og ungarske skatte- og afgiftsmyndigheder, henset til Domstolens domme vedrørende fortolkningen af disse EU-retlige bestemmelser, er kommet frem til forskellige konklusioner.

Forgængerer for den foreliggende tvist udgøres af den anmodning om præjudiciel afgørelse, der blev indgivet af den ret, for hvilken den af WML anlagte sag vedrørende en del af regnskabsåret 2009 samt regnskabsårene 2010 og 2011 var anlagt, og som Domstolen traf afgørelse om i sag C-419/14. I den nævnte sag fastslog Domstolen, at det tilkommer den forelæggende ret at undersøge alle

omstændighederne i hovedsagen med henblik på at fastslå, om den aftale, der var indgået mellem parterne, udgjorde et rent kunstigt arrangement, som skjulte den omstændighed, at de omhandlede tjenesteydelser ikke reelt blev leveret af det licensmodtagende selskab, men faktisk blev leveret af det licensudstedende selskab, og fastsatte de omstændigheder, der skulle være genstand for en undersøgelse; henset til denne afgørelse kan det fastslås, at Domstolen lagde afgørende vægt på spørgsmålet om, hvorvidt Lalib i Portugal rådede over lokaler, infrastrukturer og personale, og om selskabet udøvede virksomhed i eget navn, på eget ansvar og for egen regning og risiko. På dette grundlag er spørgsmålet, hvorvidt Lalib kan betragtes som et selskab, der er etableret i Portugal, og om det følgelig er modtageren af sagsøgerens tjenesteydelser.

I denne sammenhæng er spørgsmålet om de kriterier, hvorefter en ret i en medlemsstat skal vurdere de foreliggende omstændigheder, når den fastsætter leveringsstedet for de tjenesteydelser, der leveres via de pågældende websteder, og i tilknytning hertil misbrug af rettigheder, af afgørende betydning inden for rammerne af den foreliggende sag. Spørgsmålet er, om leveringsstedet for tjenesteydelsen til slutbrugerne kan være placeret i Ungarn, og følgelig om transaktionen mellem sagsøgeren og Lalib kan betragtes som fuldstændig kunstig, selv om Lalib var centrum for det komplekse aftale- og tjenesteydelsesnet, der var fuldkommen nødvendigt for at levere tjenesteydelsen, og selskabet leverede de betingelser, der var nødvendige for leveringen af tjenesteydelsen med sine egne databaser og eget software og gennem andre udbydere eller selskaber, der tilhørte Lalib-koncernen eller sagsøgerens koncern, idet selskabet således selv havde ansvaret for de juridiske og økonomiske risici, der var forbundet med leveringen af tjenesteydelsen og endog på trods af, at underleverandørerne i den koncern, der er indehaver af *knowhowen*, herunder sagsøgeren, deltog i processen med teknisk implementering af *knowhowen*, og at den endelige indehaver af det sagsøgende selskab – som ligeledes var direktør og den endelige indehaver af *knowhowen* – havde indflydelse på udnyttelsen af *knowhowen*. Spørgsmålet er, hvordan den omstændighed, at Lalib i Portugal rådede over lokaler, infrastrukturer og personale, skal fortolkes. De retter, for hvilke WML havde anlagt den forudgående sag, pålagde skatte- og afgiftsmyndigheden, at den inden for rammerne af undersøgelseerne vedrørende det faktiske leveringssted for tjenesteydelsen, skulle spørge og inddrage den portugisiske skatte- og afgiftsmyndighed. Den portugisiske skatte- og afgiftsmyndighed bekræftede, at Lalib faktisk udøvede økonomisk virksomhed i Portugal, og at selskabet udøvede den for egen regning og risiko. Under retsforhandlingerne for Domstolen vedrørende WML-sagen fremsatte Portugal bemærkninger, og dennes repræsentant gav personligt fremmøde og deltog i den mundtlige forhandling, hvorfor det er åbenbart, at den portugisiske skatte- og afgiftsmyndighed kendte det væsentligste indhold af WML-dommen. På trods af dette fastholdt myndigheden sit standpunkt vedrørende spørgsmålet om Lalib's etablering i Portugal. På trods af WML-dommen fastholdt de ungarske og portugisiske skatte- og afgiftsmyndigheder deres tidligere divergerende standpunkter. Den forelæggende ret er således af den opfattelse, at WML-dommen ikke er tilstrækkelig klar med

hensyn til det retsspørgsmål, der finder anvendelse i den foreliggende sag, således at det er nødvendigt at fortolke og præcisere det.

Som Domstolen allerede havde fastslået i KrakVet-dommens præmis 51, har en medlemsstats retter, der forelægges en tvist, som rejser spørgsmål om fortolkning af EU-rettens bestemmelser, og som kræver en afgørelse fra disse retter, såfremt de konstaterer, at den samme transaktion er genstand for forskellig afgiftsmæssig behandling i en anden medlemsstat, mulighed for eller endog pligt til, alt efter om deres afgørelser ifølge de nationale retsregler kan appelleres eller ej, at forelægge Domstolen et præjudicielt spørgsmål. Det er ubestridt, at Domstolen i domme vedrørende et fast forretningssted ligeledes har taget endelig stilling til spørgsmålet om, hvilken af to medlemsstater der har afgiftskompetence (domme i sagerne C-168/84 Grunter Berkholz og C-231/94 Faaborg-Gelting Linien). I det foreliggende tilfælde, hvor to medlemsstater anvender en forskellig afgiftsmæssig kvalificering på den samme transaktion, er den forelæggende ret af den opfattelse, at den er forpligtet til at forelægge Domstolen den foreliggende anmodning om præjudiciel afgørelse. Henset til den omstændighed, at der er tale om en grænseoverskridende transaktion, udgør vurderingen heraf et vigtigt principielt spørgsmål på EU-plan, ikke blot med hensyn til fastsættelsen af afgiftsstedet, men også med hensyn til den frie bevægelighed for tjenesteydelser. Henset til ovenstående betragtninger har den forelæggende ret anmodet Domstolen om en præjudiciel afgørelse, navnlig på grund af den forskellige afgiftsmæssige kvalificering, som medlemsstaternes skatte- og afgiftsmyndigheder har foretaget, som beskrevet ovenfor. Med sine spørgsmål har den forelæggende ret anmodet Domstolen om at oplyse, om fastslåelsen af den afgiftspligt, der er foretaget af den portugisiske skatte- og afgiftsmyndighed eller af den ungarske skatte- og afgiftsmyndighed, med hensyn til den transaktion, der er genstand for den foreliggende tvist, er i overensstemmelse med loven, og i hvilken af de to medlemsstater der skal betales afgift af den nævnte transaktion. Den forelæggende ret har i denne forbindelse rejst et spørgsmål vedrørende den større eller mindre betydning, hvormed de fastsatte kriterier kan vurderes.

Moms er en harmoniseret afgift i Den Europæiske Union, således at samarbejdet mellem medlemsstaterne har en betydning, der ikke blot skal være formel, men ligeledes skal medføre accept af udenlandske skatte- og afgiftsmyndigheders officielle standpunkt. Uenigheden mellem de to medlemsstaters skatte- og afgiftsmyndigheder må ikke medføre dobbelt afgiftspåligning for de parter, der deltager i transaktionen, som følge af at to medlemsstater indtager forskellige standpunkter vedrørende ægtheden af den økonomiske transaktion og leveringsstedet for tjenesteydelsen. Formålet med de bestemmelser, der afgør tjenesteydelsernes afgiftsmæssige tilknytningssted, er at undgå kompetencekonflikter, der kan medføre dobbelt afgiftspåligning, hvilket ville være i strid med den grundlæggende tanke bag det ensartede momssystem.

[Udelades] [udelades] [nationale processuelle betragtninger]

Budapest, den 28. september 2020. [Udelades]

[Udelades]

[Udelades] [underskrifter]

ARBEJDS
DOKUMENT